

Den der misunnelse, man kan have på andre, der har et godt forhold til deres søskende og måske en, der er et virkelig godt forhold til deres søskende.

Hvad er det for en følelse?

Det er igen det der med, at det er et vildt korv. Det er ikke et valg. Man vælger ikke hvor mange eller hvor få søskende man har.

Man kan ikke gå tilbage og få en søskende, man savner at have.

Når man ser nogen, som har fået foræret det gode forhold, er det gode vildkor.

De har en søskende, som de elsker og ringer til hver dag og er sammen hele tiden og tager på ferie sammen.

Jeg kan blive sådan, det vil jeg gerne have, fordi de tænker bare at have det som vildkor i livet.

Ubesvaret sådan en gav, der er pakket ind, der står på dit bord hver morgen.

Tænker, det må være helt fantastisk.

Gennem hele deres liv, barndommen, ungdom, voksenlivet, er der en klyft mellem.

Mariette Prushelle føler sig som nummer to, altid i skyggen af en søster, der fylder alt.

Vi har meget af lidt regning om, hvad jeg egentlig lavede, men jeg skabte ikke denne her furor omkring mig, som hun gjorde.

Deres roller i familien er lustfast, og ingen har de helt samme høje forventninger til Mariette, som til hendes keismatiske og ansvarlige store søster.

Jeg tror netop, at jeg som person har kæmpet med en følelse af at være mindre hver.

Selvom hendes store søster ikke lever længere, mener Mariette, at hun stadig er formet af at være den yngste.

Hvad betyder vores rolle i søskeneflukken for den person, vi ender med at blive?

Det er dagens genstart. Jeg hedder Anna Ingeritsch.

Jeg hedder Mariette Prushelle. Jeg er forfatter.

I denne her sammenhæng kan jeg så måske sige, at jeg er lille søster til en stor søster, der ikke lever længere.

Jeg har selv to barn, som nu er voksne.

Nu er det jo nok lidt uden for normerne at præsentere sig som store søster eller lille søster, eller tvilling, så den gør man jo ikke rigtig en præsentation.

Vil du alligevel se, at det faktisk er en vigtig ting at vide om dig, at du er lille søster?

Jeg tænker, at det i hvert fald er en vigtig ting for én selv og vide, når man indgår i sociale relationer.

At man måske kan have nogle knapper, andre kan trykke på.

Altså, at man kan ende i nogle konflikter eller nogle situationer, med nogen, som måske så netop i mit tilfæld er store søskene.

Og så vil de bestemme eller de vil gøre tingene på en bestemme måde, og så bliver jeg sådan trossig. Eller på tværs, eller mister fornuften, eller jeg kan hisse mig op.

Så du har nogle helt særlige lille søsterknapper, som fylder et elev?

Ja, det vil jeg påstå. Altså, men det er jo noget, jeg arbejder med.

Men arbejder med tingene igennem livet.

Mariette Pryshelle har blandt andet skrevet bøgerne Folkets skyndighed og det vågne hjerte.

Hvor vi har besøg af forfatteren Mariette Pryshelle, der er aktuelt med romanen Folkets skyndighed.

Og så har hun lige lavet podcast-serien Søster Elsker Elsker Ikke, hvor hun undersøger forholdet til sin seks år ældre søster Janik Pryshelle.

[Transcript] Genstart / Den evige lillesøster

Min søster døde for 13 år siden, min mor lever stadig, og min far døde for 2,5 år siden.

Og da han døde, blev det meget klart for mig, mere klart end det havde været før.

Nu var det jo mig, da havde den, og man så måske sige.

Min mor var i sorg, hun har også været vant til, at min far tog ansvaret for alt økonomi og alt, der hørte til den slags ting.

Så det blev mig, der tog det ansvaret.

Efter et par år sålde vi hendes hus, og hun har flyttet ind mindre lejlighed.

Så jeg gjorde alt i forhold til banker, advokater, eindomsmedlere.

Det ansvar var jeg jo ikke opdraget til at få.

Altså det var min søster, der plejede at tage ansvar i familien.

Hvad tror du vores rolleplacering i en søskende flok betyder for vores identitet?

Jeg tror, det faktisk betyder rigtig meget. Det er jo klart.

Det er jo ikke sådan skået ud helt i metall eller noget, man ikke kan arbejde med, og forældre er jo også forskellige.

Men jeg taler jo i podcast med en psykolog, det hedder Magritte Brun Sørensen, som har forsket meget i det, og ved meget om det.

Og også for hende, så ser det ud som om det første barn, der kommer, får rigtig meget opmærksomhed.

Man kan sige, en af den elste, jeg har jo ikke en helt specielt personlighed.

Men det er nogle generelle ting, som går igen.

Man klapper, når der bliver spist en bide grød, og gennem skolen, så det er jo også, huu, hvad er det fantastisk.

Altså, bedste forældrene, de store, der ikke også kunne se lille, bedste verden, de er den bedste, der blev født.

Og hvad han ikke kan, er ting på, at der bliver taget af billeder.

Men det skaber måske også et pres for, at man netop skal være dygtige, og man skal gøre de her ting på den forventede måde.

Og så kommer det andet barn, og så er der jo mindre tid til det andet barn,

og der er ikke rigtig nogen, der klapper, når man spiser sin grød.

Og så bliver man tit måske, ja, den, som gør det andet, som bliver sådan mere lejende, eller mere noget andet, søger nogle andre vej.

Altså, som nummer to altid siger, jeg kommer aldrig til at løbe så hurtigt som ham, da min storebror.

Jeg kommer aldrig til at læse så hurtigt som min storebror.

Jeg vil altid være bageud på en eller anden måde.

Så igen, så kan der jo komme 3, 4, der kan også ske, når du er den eneste søskende, fordi så er der jo faktisk meget pres.

Når du kigger på sådan de der jo meget generelle roller, tænker du så, at der er din søster at leve op til dem?

Ja, det gjorde vi. Det gjorde vi helt klart.

Altså, min søster var meget velbegavet og meget charismatisk.

Altså, indtil det overdrevne måske, altså, hun kunne få folk til at gøre, hvad hun gerne ville have, det skulle gøre.

Hun kunne overbevise folk om, at vi var sort.

Det var også en forventning, at hun skulle læse medicin.

[Transcript] Genstart / Den evige lillesøster

Hun besvimeede ganske viste, at hun så blod.

Men hun havde mange ressourcer at blive tv-doktor og skabte sig en karriere og tjente en masse penge.

Jan Helit, hvad mener du med, at kvindligheden er gået tabt?

Jeg mener, at den kvindebevægelse, der har været i 30 år, har været utrolig fokuseret på at køre ud fra maskulin-egenskaber.

Det er udfarende, dominerende, rundsav på alvorne.

Det gælder mig at komme til at præstere og handle og helt sådan være ud i aktivitet.

Og i alt det, der går det kvinden i tabt.

Hun kunne købe et stort hus i holdet og fik tre børnere.

Altså, det hele var så meget.

Hun lede op til forventning om, hvad det dygtige barn skulle opnå.

Og at være en stor søster.

Og at være en stor søster. Og to ansvaret i familien også.

Du er jo altså især en natur, den yngste.

Ja, det var kun to.

Husker du en konkret situation fra din barndom, der beskriver, hvor forskellig det var?

Ja, altså, det er jo sådan en situation, hvor vi er kørt med vores forældre til Langeland, hvor familien stammer fra.

Og når man kom til Langeland, så var det altid.

Der var rigtig, rigtig mange familiemedlemmer.

Og jeg visste ikke, hvem der var hvem.

Ingen præsenterede sig, alt var uoverskueligt.

Og jeg var ligesom bare hende i djørne.

Hvor min søster, hun kendte alle, hun holdt af hende.

Hun fik utroligt meget opmærksomhed.

Og så var der en dag, hvor jeg kunne huske, om hun ville gerne ud og ride.

Og så, som jeg så det, så stod der en flot pony.

Hun skulle op på, og det var en helt triumftog af familiemedlemmer omkring hende.

Og hvilken var det, som om hun var overstrøet med blomst og blomst.

Og græns, det var hun jo ikke.

Men hun havde bare sådan noget magisk oversag, som for mig var uopnåeligt.

Og jeg visste ikke, hvordan hun gjorde, jeg stod bare sådan over i djørnet.

Var du misundlig på din søster?

Ja, jeg var meget misundlig på hende.

Det var som om, at hun havde en adgang til verden, jeg ikke havde.

Der var bare ligesom sådan en mur, hvor jeg hele tiden prøvede at blive ligesom hende.

Men ikke kunne.

Der er lige vel et tidspunkt, hvor du tager din plads, træder ind på din søsters domene.

Hvordan er det?

Det er sådan en sjov historie.

Det er der med, at familien var for lang land, og vi boede så i en forstad til København.

Med rigtig mange fra familien.

Så når man ikke var sammen med familien til en fødselsdag eller et eller andet, så var vi i Langlands

regning.

Og der gik jeg med min kusinekirsten på et tidspunkt op på scenen og sang, ja, der er hånding. Og det var stort, fordi det var netop, som om jeg tur gøre sådan noget som min søsterplade jeg gør.

Jeg følte, at jeg så egette, at folk var søde og klappede.

Jeg troede, at det var lidt forfærdeligt.

Men der var en fødselsdag at være noget andet.

Altså, jeg husker det med sådan en meget glæde og stolthed, at det tur jeg ikke godt gør.

Den der følelse af på en eller anden måde føles mindre at være.

Er det kun i familien eller er det noget, du har brugt med dig generelt?

Det tror jeg bestemt af noget, jeg har brugt med mig generelt.

Og jeg tror netop, at jeg som person har kæmpet med en følelse af at være mindre at være.

Mariette Prushelle tager på samme gymnasium som sin søster.

Men har det svære med det faglige?

Og det får ikke lov til at gå ubemærket hen?

Jeg tyder ikke blot på samme gymnasium.

Jeg tog på den samme retning, som var en forsøgsretning, hvor man havde fysisk og kemi på højt niveau.

Selvom det slet ikke passede til mig.

Vi havde samme kemi-lager, og jeg var rigtig, rigtig dårlig til det der med kemi.

Og så siger hun til mig på et tidspunkt, hvorfor er du ikke lige så dygtig som din søster?

Jeg kan huske, at det sagde til mig en gang, hvorfor er du ikke lige så begaget som din søster?

Er det rigtigt?

Det lydder pinningiske.

Det lydder frække piger.

Jeg tror, jeg havde meget svært ved at finde ud af det.

Den samme kemi-lager, Ytta Hilton, bliver flere år senere kulturminister.

Det er hende, der bestrider posten, der med regt det fortildelt et 3-årigt arbejdsligat fra Statens kunstfunde.

Og men det betyder rigtig meget, fordi mens jeg gik på gymnasiet, så gav Ytta Hilton bare 0,3.

Det havde man dengang for en kemiopgave.

Og jeg blev meget fortørnet, fordi jeg havde skrevet opgaven af eftermy, som fik 13.

Og jeg var ellers supergod til at skrive af.

Men det fik mig til at indse, at det kunne jeg ikke.

Altså, at jeg simpelthen ikke kunne, så jeg holdt op i gymnasiet i 30. en.

Og det vagt jo meget for råder, men så begyndte jeg så at gå min egen vej.

Og som du siger, så fik jeg Statens kunstfonds 3-årig arbejdsligat.

Og det var sådan oprejseling med det der 3-tal.

Det betyder faktisk rigtig meget, altså at sige, når jeg fandt min vej,

jeg fandt ud af, hvem jeg var, og hvor jeg kunne noget.

Din søster begynder at læse medicin, og du bliver besætter.

Er det vigtigt for dig på en eller anden måde at være sådan oprørske, eller tage en anden vej?

Det er jo der, hvor det komplekse kommer ind.

Fordi så på én måde kan man sige, okay, det er helt traditionelt den ældre søster,

og den yngre søster, der opfylder deres roller.

Men inden i det, så var jeg jo også mig.

Altså, jeg følte jo, at det, jeg gjorde, var det, jeg ville.

Ikke, at jeg var styret udenfra sådan en søskende ting.

Og der var et tidspunkt, hvor jeg blev kæreste med Marianne.

Og så sagde min søster til mig, om det gør du jo bare for at provokere morfar.

Altså, for en pikast?

Ja.

Og hun mente ligesom, at det var noget, jeg gjorde for at vise, hvor oprørske jeg var.

Og der blev jeg bred, fordi jeg tænkte, nej, jeg forelskede Marianne.

Altså, det er ligesom derfor, jeg er sammen med, når jeg kæreste med hende.

Det er ikke for at spille et spil.

Det var som om, der blev trukket noget luft ud af mig, som om jeg ikke kunne få lov til at være mig selv,

som om jeg ikke blev set som den, jeg var.

De her forventningsrammer brød at klare forventninger til de ældste.

Og måske også forventninger til de ældste, men med en indbygget viden om, at det kan nok godt gå galt.

Er det noget, du også selv kan se i forhold til din egenbørn?

Altså, jeg har virkelig ansprengt mig for at bryde mønster med min bør.

Men da min data fik told på sit special til CBS, så var jeg sådan, wow, at tænke en gang.

Og så siger hun til mig, det havde du ikke sagt, hvis det var Sophus som er den elste, der havde fået told.

Da havde du forventet det. Så siger hun bagefter, ej, at Brilla er der bare mor, men jeg er ikke sikker på, at hun kun briller mig.

Måske hun også føler, ej, men Storborg kører bare afsted, og jeg kører på fri jul eller noget, der ikke så store forventninger til mig.

Og det bliver man jo ked af, fordi man gerne vil behandle sin børn ens, ikke?

Måske det også er svært, ikke?

Og det var også der også nogle...

Hade hun ret?

Hade hun ret?

Det er jo det, så får jeg lyst til at sige, ja, men Sophus, han er jo så speciel, ikke?

Og det er jo der, hele problemet ligger, ikke?

Hun har så også gået en helt anden vej knaldygtig inden for, hvad hun laver, men hun har jo netop måske valgt en anden position, hvor hun kan briljere.

Briljere.

Det er jo en svær rolle at have.

Det modsatte lyder jo også forfærdelig anstrengende, altså et kæmpe forventningspress.

En tilbagelenet nærmest forventning om, at man skal bare være den bedste, vide alt, klar alt, for tolv gennem livet.

Ja.

Tror du ikke, det har været utroligt anstrengende også for din syster?

Jo, det tror jeg.

Jeg tror måske også for anstrengende.

Presset i forhold til at skulle være så dygtig, og skulle leve op til alle de her meget høje forventninger,
og have ansvaret for alt og alle, det tror jeg var rigtig hårdt for hende.
Dameræte syster bliver syg, misklerose ændrer forholdet sig.
Hun bliver ikke behandlet for sygdom, der gør hende svære og svære,
og deres roller i familien bliver pludselig ven på hovedet.
Hun bliver rigtig, rigtig syg over en periode på 10 år.
Det er sådan en langsom nedbrydning af hendes krop, og hendes sind, og hendes mentale kapacitet.
Det er frygtelig at være vidende til.
Hun bliver ved med at være lige stedig og keismatiske, så det kommer hun jo langt med,
men hun mister det hele.
Og det betyder jo så også, at jeg, min rolle, ændrer sig ikke, fordi jeg bliver nødt til at tage en masse ansvar,
og tage nogle beslutninger indimellem, og være den, som på en eller anden måde er ovenpå.
Plus, at mit forfatterskab begynder at tage ordentligt fat, og så alt ting ændrer sig.
Men man kan sige, hvor jeg som barn måske er til, at man kunne se,
hvor vil man gerne have, at rollerne bliver byttet om som barn,
så er der jo bare smærtet og sov forbundet med det her.
Namaskan
Til Roskildefestival i 2010 ringer Maritas telefon pludselig.
Min daværende mand, vi skulle ind og høre printsam.
Det er hens far, der fortæller, at hun skal skynde sig til viderehospital, hvor lægerne forsøger at genopliste Janne.
Og så kørte vi mod viderehospital fra Roskilde.
Morden havde jo druet nogle ølser.
Han kunne ikke køre, så jeg måtte køre, selvom jeg var ud af det.
Og de der veje var mørke og mærkelig, at jeg anede ikke, hvor jeg var hende.
Og så var hun i bilen.
Altså hendes ond eller et eller andet.
Så jeg stoppede bilen og sat der, og den var bare helt fyldt af hende.
Og den var fyldt af noget, som jeg kun havde et ord for, og det var syster.
Så det var ikke sådan... Det var ikke Janne. Det var ikke med Rade. Det var syster.
Og det var meget voldsomt, og jeg blev først sådan lidt, hvorfor det er her for meget?
Og så gik det op for mig, at det var for, at hun var død.
Ja, hun er de som sagde forvælde.
Og jeg tror, jeg havde også besøgt hende på hospitalet dagen i forvejen,
og vi kom tit op og skændes, altså også fordi jeg prøvede for hende
til at gøre nogle ting i forbindelse med sin sygdom, som hun nægtede.
Men dagen før, der havde vi virkelig haft kontakt og talt sammen og været nære.
Det lyder jo på mange måder, som om dig og din syster har haft et sært forhold.
Ja.
Elskede du hende?
Altså det gjorde jeg på mange måder ikke.
Jeg tror, at kærlighed opstår ved, at vi er der for hinanden, som de mennesker vi er.

Og min syster lavede rigtig meget modstand på mig.

Altså da jeg blev født, da hun flyttede hjemme til min tante, så havde min forældre kommet hjem fra hospitalet med mig, og så havde hun på trappen med kuffer den pakket.

Og i virkeligheden så det måske nogle ting, hvor jeg i bakspejlet har forstået hendes sovbarhed og hendes også, at hun måske har været placeret i en situation, som hun havde svært ved magte.

Og der opstår jeg så følelserømhed i mig.

Altså hvor jeg ser hende som udsat, hvor jeg ser hende som ikke bare dominerende og manipulerende,

som jeg oplevede hende i situationer, men at der var en grund til hun var sådan.

Og jeg ville jo ønske, at vi kunne have gået igennem den proces sammen.

Føles det forkert ikke bare at kunne svare hjert til det spørgsmål?

Altså føles det forkert ikke bare at sige, ja, selvfølgelig elskede jeg min syster?

Når jeg hører søskene, som taler med stor kærlighed om deres søskene, så bliver jeg jo ramt.

Altså fordi de har noget, jeg ikke har, som jeg synes er meget smukt

og som jeg tror kan være en enorm støtte og noget, man kan læne sig op af i livet.

Det, jeg har gjort med de mennesker, jeg kender, som har de der søskene forholdt, er, at jeg har sagt det. Jeg har sagt til dem, jeg er misundlig på dem.

Nu kender jeg jo ikke din syster, men nu har jeg et ombris af hende.

Hvad tror du hun vil have tænkt eller sagt eller haft med de ting, du fortæller nu, hvor hun jo er død?

Ja, altså det er jo svært at tale om nogen, der er død.

Det tror jeg sådan set, hun havde været med på.

Vi måske har sagt, jeg er uenig der, eller det har du opfattet for kærlighed.

Det havde hun jo selvsynligvis og forhåbentligvis, men jeg tror ikke, hun havde haft noget mod at tale om det.

Hun talte jo om meget personlige ting, offentligt, som tv-doktor.

Hun havde en åbenhed, så jeg tror, hun ville være med på det.

Du har jo fundet ud af mange ting og lært meget om din syster igennem den her proces.

Nu er hun jo død, men hvad hvis det bare er sådan, at hun, uden du har været klar over det og måske stadigvæk er klar over det, faktisk har elsket dig virkelig dødt

og gjorde at alt hvad hun kunne finde ud af for at passe på dig.

Jamen det ville være, altså det tror jeg ville hele et så.

Ja.

Kan du nogen gange have lyst til at fortælle dig, det er virkelig en sådan derved?

Jeg tror, jeg er sådan en meget hård perso på den måde, at jeg ikke har nogen illusioner.

Men det er klart, at når jeg hører nogen siger noget, hvor jeg kan se, hun har passe på mig, så er det meget betydningsfuldt.

Tror du egentlig, der er flere, men lige går sådan og tænker over og tror, der har et meget kompliceret forhold til deres søskene?

Ja, det tror jeg, og jeg tror, det er noget, vi taler meget lidt om, og måske for lidt om.

Det er jo tit nogle konflikter, der kommer frem når forældrene dør og der kommer af,

så kan det jo sådan gå helt amok.

Men når det sker, så tror jeg, det er altså ting helt fra barndommen, der trækker op, fordi er noget af det, der er mellem søskene.

Det er jo også spørgsmål om, hvem elsker forældrene mest, og hvem er bedst i denne her familie.

Altså der er nogle dybe, dybe ting.

Selvom din søster jo ikke lever længere, kan du jo stadigvæk godt nogen gange have følesnag, at blive behandlet som en lille søster, blandt andet under debatter.

Kan det beskrive sådan en situation, hvor du bliver trykket lidt på maven?

Nu skal vi diskutere.

Jamen, jeg kan huske, jeg var i Deadline.

Om det danske forfattermiljø er ildfattigd og en lukket fest,

fordi korrekte, eller om det her er sådan noget, der sprudler af pluralisme.

Og det skal vi med jer tre, så en vildemålst batteratør ved weekendervisen med det hellige litteratur.

Nils Krabs Kær var været, og der var sådan en vildemålst.

Når man taler om forfattermiljøet, med folk for forfattermiljøet,

så er det en typisk reaktion, det vil være, som er realiserede, at det ikke findes.

Altså det er det, jeg kalder forfattermiljøets benægter.

Jeg kender ikke sådan en vildemålst privat. Jeg ved ikke, hvad nummerens søstneregning han er.

Men jeg kunne se, bag efter, at han havde bare trykket på alle mine knapper.

Alle mine lille søster knapper.

Det er absurdt, det er bare det, det bliver benægtet, altså om man er hurtigt betalt om det, og det er fuldstændigt tabuiseret meget, som er det, der er lov for mig.

Man skal jo ikke finde, at du faktisk...

Men selvfølgelig er gruppet dalsen, og den er turlig og uangåeligt.

Men selvfølgelig skal man forholde sig kritisk af denne kultur, det har.

Det giver jo ikke mening.

Så jeg mistede mine fornuftige rationelle, som jeg gerne ville være,

og i stedet var bedre sådan en lille hisseeprop, der bare sad,

og var forfølgelsesmæssig, var få emotional at svare igen på den måde.

Og jeg tænkte, det var irriterende.

Og jeg kan heller ikke, jeg kan ikke holde ud og høre på et debat.

Jeg had, jeg slukker altid, og jeg tror det er fordi,

at det er lige meget, hvad folk diskuterer.

Nogle gange er det jo spændende, og klogemenskere, der diskuterer noget spændende,

men det er som om, da lyn hurtigt kommer en ind, som sådan meget overledent,

og selvsikker siger, at man sådan her er tingene,

og så sidder der en anden, som tætter den, jeg holder med,

og så siger jeg, nej, så er det ikke snillere hoved ikke at hisse sig op,

og alle er direktionelt, og så slukker jeg, jeg kan ikke holde ud.

Det er for dig, som har hørt en stor, dystfunktionelt, syneskende flok.

Det er det, det er som om, at det er debatprogram.

Det er ligesom midt af sporet er hjemme, der bare bliver gemmespillet

med alle de her følelser, og konflikter, og måder at være på.

[Transcript] Genstart / Den evige lillesøster

Jeg kan ikke rumme det, jeg kan ikke have det.

Tror du, at du vil være meget anderlede som person, hvis du har været den elste?

Men det er der helt spørgsmål, og det er det, der er så spændende.

Jeg foreslår jo sidste i podcasten, at man sætter sig med sine synskende og tager op igen.

Hvem er vi, og hvordan er vores personligheder, og hvad passer de egentlig til i denne her familie?

Skal vi bytte om, så du er store søster, eller jeg er lille søster, eller store bror, eller lille bror, hvordan det nu er?

Jeg havde jo nok været anderledes.

Min forstilling i dag er, at det havde passet mig bedre, fordi jeg faktisk er god til at tage ansvar, og god til sådanne og ordne ting.

Men det er jo ikke sikkert, at jeg havde været god til det.

Savner du din søster?

Ja, altså det er jo vanskeligt, når folk dør.

Jeg synes, det var en lettelse for min søster at have lov til dø.

Jeg ville ønske, at hun var her i dag.

Jeg ville ønske, at jeg kunne ringe til hende og sige, nej, nu har jeg fået en hage, ligesom du har fået hage.

Kom og se den og give mig gode råd.

Hun var dygtige til det med hage.

Jeg ved også, at vi havde jo nok stadig haft konflikter.

Men igen, jeg ville heller have haft konflikter, end at hun er død.

Så det er ligesom, det er en mangle.

Altså nogle gange kan man mangle noget, hvor man måske ikke savner det, men det mangler.

Jeg vil heller sige det sådan.

Mariette, prøv at sælge. Tusind tak for på søgetag.

Selv tak.

Og med det stutter dagens udsendelse,

den er sat sammen af Charlotte Kovell,

Emma Albeck Høj, Jens Rønne og jeg hedder Anna Ingris.

Nu går genstart på sommerfære,

men på mandag og ugen efter, sender vi en ekstra sommerfære udsendelse.

I mellemtiden kan du lytte til podcasten Udsyn,

hvor Stefanis Juryk de næste uger sætter fokus på en række af verdens mest magtfulde ledere.

I første omgang, lad dig mere putte inden.

Genstart er tilbage igen 31. juli, og indtil da rigtig god sommer.

Næste omgang, lad dig mere putte inden, lad dig mere putte inden.